

Arrest

nr. 271 714 van 25 april 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Julien HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 11 april 2022 en van de beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KAHLIN die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. RAUX, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, is gemotiveerd als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Zennevallei op 11.04.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

naam: K.

voornaam: S.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Gjakove nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer HV.69.LQ.004868/2022 van de politiezone van Zennevallei.)

Betrokkene deed een aanvraag van wettelijke samenwoning via de gemeente Sint-Jans-Molenbeek op 15.10.2019 waarbij de procureur een negatief advies verleende op datum van 26.06.2020.

Betrokkene verklaart sinds 2010 in België te verblijven, wat niet overeenkomt met de datum van afgifte van zijn Kosovaarse identiteitskaart, zijnde 26.02.2018.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Betrokkene verklaart hartproblemen te hebben, maar kan dit niet staven door middel van medische getuigschriften.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

- Artikel 74/14 §3. 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart sinds 2010 in België te verblijven, wat niet overeenkomt met de datum van afgifte van zijn Kosovaarse identiteitskaart, zijnde 26.02.2018. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart sinds 2010 in België te verblijven, wat niet overeenkomt met de datum van afgifte van zijn Kosovaarse identiteitskaart, zijnde 26.02.2018. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart sinds 2010 in België te verblijven, wat niet overeenkomt met de datum van afgifte van zijn Kosovaarse identiteitskaart, zijnde 26.02.2018.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Betrokkene verklaart hartproblemen te hebben, maar kan dit niet staven door middel van medische getuigschriften.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kosovo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar.

2. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt vooreerst op dat de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte vervat ligt.

De Raad treedt deze exceptie bij. Immers, artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De vordering is onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De verwerende partij werpt een tweede exceptie op en stelt dat de vordering onontvankelijk is in zoverre ze is gericht tegen het inreisverbod.

De Raad treedt ook deze exceptie bij, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]"

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]"

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan

de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling". (ibid. p 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van "het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek" worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Verzoekers argumentatie dat er samenhang is nu het inreisverbod een accessorium is van het bevel om het grondgebied te verlaten en dus hetzelfde juridische lot volgt doet aan het voorgaande geen afbreuk. In het arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof immers het volgende gesteld:

"B.9.2. Volgens artikel 1, 8°, van de wet van 15 december 1980 is een inreisverbod « de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt ».

Artikel 74/11 van die wet bepaalt de nadere regels van het inreisverbod.

Een inreisverbod is niet mogelijk zonder beslissing tot verwijdering. Een inreisverbod heeft slechts betekenis indien het vergezeld gaat van een verwijderingsmaatregel.

B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel. Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is."

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Luidens artikel 44 van het PR RvV kan, zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend en moet, in voorkomend geval, de vordering een uiteenzetting van de feiten, die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, bevatten.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Uiteenzetting van het ernstig middel

Verzoeker voert de volgende schendingen aan:

“Moyen unique

Pris de la violation :

des articles 1 à 4 de la Charte et l'article 3 CEDH, qui interdisent les traitements inhumains et dégradants;

de l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme (ci-après, « CEDH ») ;

des articles 7 et 52 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ci-après, « Charte ») ;

des articles 7, 62, 74/11, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 (ci-après,

« LE »);

des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, relative à la motivation des actes administratifs ;

du droit fondamental à une procédure administrative équitable, du droit d'être entendu, des principes généraux de droit administratif de bonne administration, du devoir de minutie et de prudence ; »

Verzoeker geeft eerst een theoretische uiteenzetting aangaande de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, en voert in concreto het volgende aan :

« 2.1 PREMIERE BRANCHE

La partie défenderesse n'a dûment pris en compte de tous les éléments pertinents, et n'a donc pas procédé à l'analyse minutieuse imposée par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 (en ce qui concerne l'ordre de quitter le territoire) et les articles 74/11 (pour l'interdiction d'entrée), 74/13 et 74/14 LE (pour l'interdiction d'entrée et l'ordre de quitter le territoire sans délai), ainsi que le droit fondamental à la vie privée et familiale et le droit de ne pas être soumis à des traitements inhumains et dégradants, méconnaissant ces normes, son devoir de minutie, ses obligations de motivation, le droit d'être entendu du requérant, ainsi que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980.

Force est en effet de constater :

que le requérant a tenté de se prévaloir de ses problèmes de santé lors de son arrestation administrative, mais qu'il n'a pas été mis en mesure effective de les faire valoir et que la partie défenderesse n'a manifestement pas cherché à s'informer dûment comme l'imposent le droit d'être entendu et le devoir de minutie : alors que le requérant se prévaut de graves problèmes cardiaques, la partie défenderesse motive qu'il "ne prouve pas ces problèmes avec des documents" ;

Forcément, le requérant n'a pas constamment avec lui des documents prouvant ses problèmes cardiaques.

Dès lors qu'il se prévalait de tels problèmes, il appartenait à la partie défenderesse d'oeuvrer avec minutie et de lui permettre de les démontrer, ce qu'elle n'a manifestement pas fait. Le requérant n'a pas pu contacter des tiers ou un conseil, et la partie défenderesse n'a pas cherché à s'informer sur ces problèmes. Elle a, au contraire, décidé de prendre ses décisions nonobstant le fait que le requérant se prévalait de graves problèmes de santé, niant toutes les garanties imposées par l'article 74/13 LE, l'interdiction des traitements inhumains et dégradants, le droit d'être entendu, et le devoir de minutie. La motivation n'est manifestement pas acceptable.

Le requérant, à l'appui du présent recours, démontre qu'il souffre de graves problèmes. Sa compagne et son conseil ont pu rassembler les documents produits en annexe qui en attestent (pièce 4):

Le requérant fait encore actuellement l'objet d'un suivi régulier par son cardiologue, et doit prendre quotidiennement des médicaments.

La pathologie et les problèmes médicaux dont il souffre ne sont manifestement pas des problèmes dont on «guérit», de sorte que même si les documents datent quelque peu, on ne peut supposer que les problèmes ne sont plus actuels. D'autant que le requérant confirme qu'ils sont toujours bien actuels.

Les soins de santé au Kosovo sont notoirement connus comme étant totalement insuffisants et inaccessibles en raison de leurs coûts.

« Soins de santé insuffisants, manque de médicaments, mauvaise qualité des services de santé, droits des patient-e-s pas garantis. Selon un rapport de la fondation Bertelsmann datant de 2016, les services de santé ne sont presque pas présents dans certaines régions du Kosovo. Même dans la capitale Pristina, il n'y a pas assez de possibilités de traitement. Les patient-e-s qui peuvent s'offrir un traitement doivent accepter de longues attentes, des technologies désuètes et un personnel médical doté d'une formation insuffisante. 4 Au sein des institutions de santé publiques, il manque des médicaments et d'autres matériaux médicaux de base. 5 D'après les informations fournies par plusieurs personnes de contact sur place, la qualité des prestations de services de santé laisse souvent à désirer tant dans le secteur public que dans le secteur privé. 6 La mauvaise qualité des services de santé dans le secteur public proviendrait, selon Balkan Insight, aussi du fait que de nombreuses et de nombreux médecins travaillent parallèlement dans des cliniques publiques et privées. Le personnel médical employé dans le secteur public traiterait en outre fréquemment les patient-e-s de manière inappropriée, par exemple en les offensant, en les ignorant ou

en les maltraitant. Par ailleurs, les temps d'attente sont longs dans le secteur public.

Il est clair que la partie défenderesse a méconnu les dispositions et garanties applicables, précitées, et ses obligations de motivation.

que le requérant a une vie familiale en Belgique, notamment avec sa compagne Madame Vandervelde avec laquelle il entretient une relation affective depuis plusieurs années et avec laquelle il cohabite ;

Celle-ci le confirme dans le témoignage en annexe (pièce 3).

Votre Conseil a déjà eu, maintes fois, l'occasion de rappeler qu'une analyse « aussi rigoureuse que possible » s'impose, dès lors que le droit à la vie privée et familiale est en cause (CCE n°159 065 du 19.12.2015; CCE n°143 483 du 16.04.2015; CCE n°139 759 du 26.02.2015 ; CCE 25.10.2013, n°112 862 ; CCE n° 31 274 du 8.09.2009; CCE n° 37 703 du 28.01.2010). Il s'agit d'un devoir de minutie « renforcé », rappelé par l'article 74/1 3 LE.

Manifestement, la partie défenderesse, qui n'a pas cherché à s'informer minutieusement, n'a pas non plus permis au requérant de faire valoir utilement ses arguments sur ce point.

que le requérant réside à une adresse connue des autorités, avec sa compagne, avec laquelle il avait d'ailleurs sollicité la cohabitation légale, de telle sorte que l'Office des étrangers était informé de cette adresse ;

Cela contredit les motifs de la décision.

Que le requérant cherché à régulariser son séjour, notamment en sa qualité de membre de famille de belge, ce qui requiert d'abord que leur union soit officiellement reconnue, ce qu'ils ont manifestement cherché à faire, et s'apprêtaient à faire à nouveau;

que le requérant ne travaillait pas lorsqu'il a été contrôlé, mais accompagnait un ami

Cela contredit les motifs de la décision.

que le requérant n'a pas été entendu utilement, puisqu'il n'a pas été entendu dans une langue qu'il comprend, ni assisté d'un interprète, ni d'un avocat, et que cette assistance lui a été refusée ; si ses droits avaient été respectés, il aurait pu faire valoir les éléments précités, manifestement de nature à influencer sur les décisions prises à son encontre ;

2

<https://www.osar.ch/fileadriin/user...upload/Pubiikationen/Herkunftslanderberichte/Europa/Kosovo/170306-kos-gesundheitsversorgung-fr.pdf> ; sur le renvoi vers des rapports d'ONG au moyen d'un lien hypertexte, voy. la communication du CCE <https://www.rvv-cce.be/fr/actua/liens-vers-des-sources-publiques>

que le requérant aurait pu mieux collaborer avec les autorités lors de son arrestation si ses droits avaient été respectés et qu'il avait pu être assisté d'un interprète et d'un conseil pour comprendre ce qu'il était attendu de lui et comment se défendre ;

que le document d'identité kosovare dont il est détenteur lui a été délivré en Belgique, de sorte que la motivation est erronée sur ce point également ;

Dès lors, force est de conclure que la partie défenderesse n'a pas dûment motivé ses décisions, ni tenu compte des éléments dont il lui incombe de tenir compte lors de la prise de telles décisions en vertu des normes dont la teneur a été rappelée ci-dessus, et a méconnu les droits du requérant dans le cadre de la prise des décisions.

Le requérant souligne que les illégalités qui grèvent l'ordre de quitter le territoire rejaillissent sur l'interdiction d'entrée.

Le moyen est fondé.

2.2 DEUXIEME BRANCHE

La durée de l'interdiction d'entrée n'est pas dûment motivée, comme l'imposent l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 et les obligations de motivation.

Rappelons que la Cour constitutionnelle (arrêt 112/2019 du 18/07/2019) précise quant à la motivation de la durée de l'interdiction d'entrée, qu'elle doit reposer sur des considérations propres qui en étayent dûment la durée :

« B.67.1. Contrairement à ce que soutient la partie requérante dans l'affaire n° 6749, l'interdiction d'entrée n'est pas automatique. La disposition attaquée prévoit que le ministre ou son délégué « peut assortir » les décisions mettant fin au séjour d'une interdiction d'entrée, dont il détermine la durée en tenant compte de toutes les circonstances propres au cas individuel. Comme la Cour de justice de l'Union européenne l'a jugé, la décision mettant fin au séjour et l'interdiction d'entrée sont deux décisions différentes, qui doivent chacune reposer sur des motifs pertinents (CJUE, 26 juillet 2017, C-225/16, Mossa Ouhami, point 50).

B.67.2. (...) La durée de l'interdiction d'entrée doit être motivée au regard de cette menace grave, ce qui implique que l'auteur de la décision ait évalué la menace non seulement actuellement, mais également dans le futur, de manière à justifier le maintien de l'interdiction d'entrée au-delà de cinq ans. Contrairement à ce que soutiennent les parties requérantes, la loi attaquée ne permet donc pas au ministre ou à son délégué de prendre une interdiction d'entrée de plus de cinq ans dans tous les cas, sans devoir motiver spécifiquement cette mesure. Par ailleurs, l'absence de durée maximale fixée dans la loi ne signifie pas que l'interdiction d'entrée pourrait être illimitée dans le temps. La disposition attaquée précise en effet que la durée de l'interdiction d'entrée doit être déterminée par le ministre ou son délégué en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

B.67.3. Enfin, l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 qui régit l'interdiction d'entrée pour les ressortissants de pays tiers ne prévoit pas pour eux un régime plus favorable que pour les citoyens de l'Union et les membres de leur famille. En effet, cette disposition prévoit également qu'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans peut assortir la décision d'éloignement lorsque l'étranger concerné constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Quelle que soit la nationalité de l'étranger concerné, seule une menace grave pour l'ordre public et la sécurité nationale, que le ministre ou son délégué doit motiver spécifiquement en se basant sur une analyse du risque de danger que l'intéressé représentera dans le futur, peut justifier une interdiction d'entrée de plus de cinq ans. Les citoyens de l'Union européenne et les membres de leur famille ne sont dès lors pas traités à cet égard de manière plus défavorable que les ressortissants de pays tiers. »

En l'espèce, force est de constater que la partie défenderesse ne motive pas pourquoi, sur la base d'une analyse prospective, une analyse de la menace que continuerait à présenter dans le futur, une interdiction d'une durée de 2 ans s'imposerait en l'espèce. Les motifs ne permettent pas de comprendre pourquoi la partie a fait le choix d'une durée de 2 ans. Cette détermination paraît totalement arbitraire, et n'est pas valablement motivée.

Partant, le moyen est fondé.

2.3 TROISIEME BRANCHE

L'interdiction d'entrée se fonde sur un ordre de quitter le territoire illégal, et est donc mal motivée, caduque.

L'exécution éventuelle de l'ordre de quitter le territoire ne peut empêcher votre Conseil d'en contrôler la légalité, fut-ce à titre incident, car son illégalité rejaillirait nécessairement sur l'interdiction d'entrée.

On ne pourrait autoriser que l'exécution ou le retrait de l'ordre de quitter le territoire puisse permettre de le faire échapper au contrôle de légalité. »

3.2. Beoordeling van het ernstig middel

3.2.1. Aangezien onder punt 2. 2 werd vastgesteld dat de vordering niet ontvankelijk is in zoverre ze is gericht tegen het inreisverbod, worden de middelonderdelen die dit verbod viseren –met name het tweede en het derde- in de huidige stand van het geding niet besproken. Waar in de beoordeling wordt gesproken over “de bestreden beslissing” wordt bedoeld op het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.2. In het eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat het onderzoek van zijn specifieke situatie niet zorgvuldig heeft plaatsgevonden.

Zo stelt hij vooreerst dat dat hij niet behoorlijk in de gelegenheid werd gesteld om de verwerende partij te informeren over zijn ernstige hartproblemen en dat de verwerende partij zelf ook niet de moeite heeft genomen om zich verder te informeren terwijl het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel haar dat wel opleggen. De verwerende partij stelt slechts dat verzoeker gewag maakt van hartproblemen maar dat hij

dat niet staat door medische documenten. Verzoeker wijst erop dat hij dergelijke medische documenten uiteraard niet steeds op zak heeft, en dat de verwerende partij hem niet in de mogelijkheid heeft gesteld om één en ander aan te tonen of contact te nemen met een derde of met een raadsman. De verwerende partij bezondigt zich alzo aan een miskennis van de garanties zoals opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het recht om niet te worden onderworpen aan vernederende of onmenselijke behandelingen, en evenzeer aan een schending van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De motivering is manifest onaanvaardbaar, zo stelt verzoeker nog. Bij zijn verzoekschrift voegt hij drie stukken waaruit zijn ernstige problemen zouden blijken, en hij voegt daaraan toe dat hij actueel nog steeds regelmatig wordt opgevolgd door een cardioloog en dat hij dagelijks medicatie moet nemen. Zelfs indien de stukken al wat gedateerd zijn, dan nog moet erop worden gewezen dat van een dergelijke hartaandoening men niet geneest, zodat ze blijk geven van zijn actuele gezondheidsproblemen, aldus verzoeker. Hij voegt daaraan nog toe dat het algemeen bekend is dat de gezondheidszorgen in Kosovo ondermaats zijn, en niet toegankelijk omwille van de kost ervan. Hij citeert uit een OSAR-rapport om zijn argumentatie te ondersteunen.

Verzoeker verwijst verder ook naar zijn Belgische partner met wie hij stelt al verschillende jaren een relatie te hebben en samen te wonen. Ook op dit punt heeft hij zijn zaak niet adequaat kunnen bepleiten en is de verwerende partij niet overgegaan tot het vereiste zorgvuldig onderzoek van de zaak, zo stelt hij. Verzoeker wijst erop dat zijn adres gekend is door de autoriteiten, dat hij er woont met zijn partner en dat zij een aanvraag hebben ingediend tot wettelijke samenwoning. Aldus worden de motieven van de bestreden beslissing tegengesproken, zo stelt hij.

Verzoeker stelt verder ook dat hij zijn verblijf wil regulariseren, met name als familielid van een Belg maar dat dit vereist dat de band met zijn partner officieel wordt erkend, hetgeen zij hebben getracht te bewerkstellingen en wat zij opnieuw zullen proberen.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij niet aan het werk was toen hij werd gecontroleerd, maar slechts een vriend vergezelde en dat het Kosovaarse identiteitsdocument waarover hij beschikt werd afgeleverd in België, zodat de motivering op deze vlakken niet klopt.

Verzoeker benadrukt tot slot nog dat hij niet werd gehoord in een taal die hij begrijpt, en dat hem de bijstand van een tolk en/of een raadsman werd geweigerd en dat als zijn rechten zouden zijn gerespecteerd, hij beter had kunnen meewerken met het bestuur en wel degelijk op nuttige wijze elementen had kunnen aanbrengen die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

3.2.3. De Raad stelt vast dat volgens de bestreden beslissing verzoeker werd gehoord alvorens ze werd genomen. Verzoeker betwist niet dat hij werd gehoord, maar betoogt dat dit gehoor niet volgens de regels van de kunst is verlopen, hetgeen ertoe heeft geleid dat hij niet op adequate wijze in staat is gesteld om alle elementen aan het bestuur te laten kennen die mogelijk een invloed zouden hebben kunnen gehad op het besluitvormingsproces.

Niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). De Raad moet aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet -omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten- en op artikel 7, eerste lid, 8° van de wet, omdat hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, zodat niet blijkt dat verkeerdelijk toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Wél ontkent hij dat hij aan het werk was toen hij staande werd gehouden bij de inspectie in een pand en stelt hij dat hij slechts zijn vriend vergezelde. Uit het administratief rapport Illegaal Verblijf/Zwartwerk blijkt evenwel dat verzoeker op heterdaad werd betrapt terwijl hij zich trachtte te verstoppen toen het pand werd

geïnspecteerd, en dat is gebleken dat hij en een andere persoon gekleed waren in werkkledij en beklad waren met gips, en dus duidelijk werken aan het uitvoeren waren op de locatie. Nadat werd vastgesteld dat verzoeker geen arbeidscontract kon voorleggen en de zaakvoerder werd gecontacteerd, blijkt dat onmiddellijk werd ingehaakt van zodra er concrete vragen over contracten werden gesteld. Door eenvoudigweg te beweren dat hij slechts zijn vriend vergezelde, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, moest hij hierover op een andere manier zijn gehoord, de verwerende partij misschien tot een andere beslissing zou zijn gekomen, en al evenmin dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet kon worden toegepast.

Met betrekking tot de verplichting om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering onder meer rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, zoals dat wordt voorgeschreven door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad het volgende vast:

Verzoeker verwijst naar zijn Belgische partner met wie hij stelt al verschillende jaren een relatie te hebben en samen te wonen en met wie hij samen al een aanvraag had ingediend tot wettelijke samenwoning, en hij betoogt dat zij het opnieuw zullen proberen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft met dit gegeven, erop wijzend dat door de procureur een negatief advies werd verleend over de aanvraag tot wettelijke samenwoning. Verzoeker laat dit motief volstrekt ongemoeid, terwijl dit advies een tegenindicatie vormt voor het bestaan van een daadwerkelijk doorleefd en beschermenswaardig gezinsleven. Verzoeker poneert dan wel dat het de intentie is van het koppel om opnieuw een aanvraag in te dienen tot wettelijke samenwoning, maar dit is een loutere bewering die geen afbreuk doet aan het voorgaande. De verklaring van verzoekers vermeende partner die werd bijgevoegd bij het verzoekschrift doet dat evenmin.

Wat betreft zijn gezondheidstoestand, lijkt verzoeker te kunnen worden gevolgd waar hij betoogt dat hij niet altijd zijn medische documenten op zak kan hebben. De vraag is echter of de documenten die hij thans bij zijn verzoekschrift voegt mogelijk tot een andere besluitvorming hadden kunnen leiden. Ter zake moet immers worden vastgesteld dat verzoeker in het verleden reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen had ingediend, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, precies op grond van dezelfde ernstige hartproblemen waarnaar hij thans verwijst. De aanvraag werd ongegrond bevonden omdat de vereiste medische zorgen voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo. Het beroep tegen de beslissing waarin dat werd vastgesteld werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 215 694 van 24 januari 2019. Zelfs aangenomen dat de gedateerde documenten die verzoeker thans bijvoegt alsnog een indicatie zouden kunnen zijn van een actueel gezondheidsprobleem, dan nog moet verzoeker aantonen dat dit een terugkeer in de weg zouden staan. Door louter te verwijzen naar zeer algemene informatie over de toestand van de gezondheidszorgen in Kosovo maakt hij echter niet aannemelijk dat de conclusie van de verwerende partij dat voor zijn specifieke gezondheidssituatie adequate zorg kan worden geboden in Kosovo, thans niet langer geldig zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoont dat, mocht hij op een andere wijze zijn gehoord, hij elementen had kunnen aanbrengen over zijn gezinsleven en/of zijn gezondheidstoestand die mogelijk hadden kunnen leiden tot een andere besluitvorming, in het bijzonder tot het niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Evenmin toont verzoeker aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geconcludeerd dat een schending van artikel 8 van het EVRM of het daarmee corresponderende artikel 7 van het Handvest (inzake zijn vermeende gezinsleven) en artikel 3 van het EVRM of het daarmee corresponderende artikel 4 van het Handvest (inzake zijn gezondheidssituatie) niet zijn aangetoond.

Met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek heeft de verwerende partij toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1°, omdat er een risico op onderduiken bestaat. Er wordt daartoe in de eerste plaats verwezen naar artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in het geval waarin de betrokkene na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Verzoeker stelt hierover dat hij de intentie heeft om zijn verblijf te regulariseren door middel van een gezinshereniging met zijn Belgische partner, en dat dat de reden is waarom een aanvraag tot wettelijke samenwoning werd ingediend die, na de weigering, opnieuw zal worden ingediend.

De Raad wijst erop dat het negatief advies van de procureur inzake de wettelijke samenwoning inmiddels dateert van bijna twee jaar geleden, zodat in alle redelijkheid kan worden verwacht dat verzoeker en zijn partner een nieuwe poging zouden ondernemen indien zij werkelijk de intentie zouden hebben gehad om de verblijfsstatus van verzoeker te regulariseren. Het blijkt ten andere duidelijk dat verzoeker daarvan zelf het belang inziet. Verzoekers argument staat de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° samengelezen met artikel 1, §2, 1° dus niet in de weg. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker, naar aanleiding van de inspectie zwartwerk, had verklaard dat hij in België is om te werken, en dat in de bestreden beslissing reeds werd vastgesteld dat hij geen arbeidskaart of single permit heeft. Indien hij daadwerkelijk in België verblijft om te kunnen werken, komt het hem toe om de daartoe voorziene verblijfsaanvraag in te dienen. De vaststelling dat niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijke manier heeft trachten te regulariseren, is derhalve geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te noemen. Het in die context nog gestelde inzake de verklaringen van verzoeker over zijn verblijfsduur en de datum van afgifte van zijn identiteitskaart zijn daarbij overbodig, zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend ernstig bevinden van zijn middel ertegen.

Het risico op onderduiken wordt verder nog gemotiveerd door een verwijzing naar artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, maar de Raad is van oordeel dat, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, de vaststellingen die hiervoor werden gemaakt volstaan om het risico op onderduiken en dus het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet te staven. De verwijzing naar artikel 1, §2, 3° is derhalve overbodig.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat het besluitvormingsproces mogelijk anders zou zijn geweest indien hij op een andere manier zou zijn gehoord, en hij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek diende te worden afgeleverd. Evenmin is aangetoond dat over één en ander niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

3.2.4. Het eerste middelonderdeel is niet ernstig.

3.3. Nu het middelonderdeel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, niet ernstig is bevonden, is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

A. WIJNANTS